

KVINDEN OG SAMFUNDET.

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund.

Nr. 47.

Kontor: Nørregade 33, St.

30. November 1901.

Udgaar hver Lørdag.

17. Aarg

Koster 50 Øre Kvartalet.

(+ 9 Øre i Postpenge i København
+ 11 — — i Provinserne.)

Enkelte Numre 5 Øre.

Julie Laurberg,

Fotograf.
Hotel du Nord.
Indgang ad Porten. Elevator.

EMMY THULSTRUP.
Hjemmelavet Konfekt,
tilkendt eneste

Panoptikon, V, 1ste Sal o. G.
Telefon 26543.

Kunstvævning.

M. J. Vestergaard,
Knabrostræde 3, 3. Sal.
Træffes 12—4.

Toni Christensen.

Hjemmelavet Konfekt,
Gl. Kongevej 90, St.
forhen Lykkesholms Alle.
Telefon 32146.
Varerne bringes overalt.
Juleordre bedes indgivet helst inden
1. Decbr.

Ærede Læser af K. & S.!

Frugt, Grøntsager, Vildt, slagtet Fjerkræ,
udmærket Fiskefars 60 Øre ½, henkogte
Sager, alt i bedste Kvalitet anbefales Dem fra

Sophie Jensen, Skovbogade 5.

Telefon 7015.

Varerne sendes overalt.

Redaktionen træffes som Regel hver
Mandag og Torsdag Kl. 12—1 paa Kontoret
Nørregade 33, St

Artikler, som ønskes optagne i det først
udkomende Nummer af Bladet, maa være
Redaktionen i Hænde senest Mandag Morgen

Ekspeditionen, Nørregade 33, St., aaben
hver Dag Kl. 10—7.

Annoncer til Kvinden og Samfundet
bedes sendte under Ekspeditionens Adresse.

Annonceprisen er: Forsiden 20 Øre, 3die
og 4de Side 15 og 12 Øre pr. Petitlinie +
10 % for mindst 6 Ganges Indrykkelse. Lø-
bende Annoncer Aaret rundt 15 % Rabat.

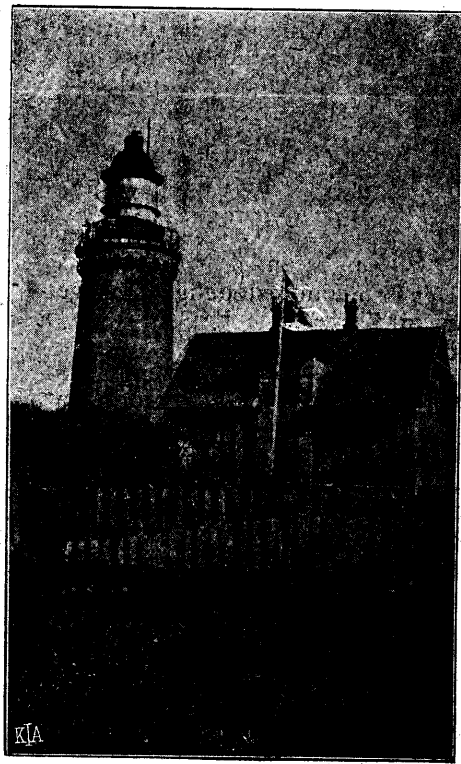
Klager over Uregelmæssighed i For-
sendelsen bedes stillet skriftligt til Postvæse-
net — hjælper dette ikke, da til Bladets
Kontor.

„Kvinden og Samfundet“ faas i
Kioskerne.

Ved Bovbjerg.

Den ene Stump dansk Kyst efter
den anden bliver »opdaget« og gjort
til Badested. Tidens jagende Uro
under Kampen for Tilværelsen slider
paa Nerverne, især i Byerne, hvor
den livssvangre, lysbringende Sol,
selv saa højt mod Nord, tidt i den
varme Sommer føles mere som en
Fjende end som en Ven. Med sine
glødende Pile driver den alle dem,
der ikke uhjælpeligt er bundne til
Murstensmasserne, ud mod det salte
Hav og den køle Luft. Havet er
alle de Trættes utrættelige Læge, og
lykkelig den, der — om end kun for
nogle korte Uger — kan rive sig løs
fra de kvalme og støvede og støjende
Gader og ty til den udtømmelige
Sundhedskilde, dukke sig i dens
Vande og genfødt vende tilbage til
sin Dont.

Sikkert har den blaakappede Mi-
rakeldoktor med det muntre Blink i

Øjet i vore Dage større Praxis end
nogen Sinde før. Dybt inde fra Fast-
landet drager man til hans mange
Kliniker.

Vi har ham lige uden for vor
Dør med vor Guds Velsignelse af
Vand og Strand. Ja, er vi ikke i
Færd med at blive et Folk af Vær-
ter for mange og fjærne Badegæster.

Men herved sker det hverken
værre eller bedre, end at man paa
de Badesteder, som ligger lige ved
Alfarvej, eller hvortil der netop for
det stærke Besøgs Skyld snart efter
»Opdagelsen« bliver Alfarvej, for-
gæves vil søge Ro. Der er her noget,
som minder om Eremiterne, der for
at smage Eneboerlivets Sødme drog
skarevis ud i Ørkenen og dannede
hele Munkebyer. Er dette ikke et-
hvert »fashionabelt« Badesteds Hi-
storie? De enkelte, som først fandt
Hvile og Vederkvælgelse derude ved
Stranden, hvor der endnu ingen sær-
lige Anstalter var gjort, vendte hjem

til Menneskemylret og udbredte Ste-
dets Berømmelse, hvorpaa — som
det hedder i »Guldhornene«:

»hid de stimle
i store Vrimle«.

Der bygges Badehuse, faste eller
rullende, Badehoteller rejser sig,
»monterede efter alle Nutidens For-
dringer som et 1ste Kl. Etablissem-
ent«, — og Godnat, I stille hen-
glidende Dage, der er den bedste
Lægedom for overanstrengte Nerver
og Hjærner.

Al Ære være Marienlyst, Fanø
og Skagen; gid de blomstre og ud-
vide sig Aar for Aar; om dem er
kun godt at sige, — vel at mærke,
naar man er i det lykkelige Tilfælde
at kunne betragte Badningen som
en behagelig Tilgift til de Fornøjelser,
Sommeren i øvrigt har at byde paa
i en smuk eller interessant Egn og
i godt Selskab, hvor man er opsat
paa at nyde Tilværelsen.

Men skal og maa man tilbringe
sin Badetid i Ro, vil man søge hen
et Sted, hvor Bølgeskvulpet endnu
ikke er overdøvet af Menneskenes
muntre og mangestemmede Larm
og endnu kan synge sin Fred ind i
Sjælen, — et Sted, hvor man kan
»passe sig selv« og sin Badning uden
at tvinges eller lokkes ind i mere
Selskabelighed, end man skøtter om.
Jeg ved et saadant Sted, og dets
Navn er Bovbjerg.

Efter danske Længdeforhold er
det just ingen Springvej dertil for
den, der kommer fra Øst-Danmark,
13—14 Timers Jernbanetur, og saa
en Milsvej fra Stationen ud til Fer-
ring. Man er sikret mod Damp-
vognens Fløjten og Hvæsen, som
har en mærkelig Evne til at skræmme
Naturaanderne bort og forjage Fred-
følelsen.

Man har ikke kørt mange Mi-
nuter, før man faar Øje paa det
stærke, statelige Fyrtaarn, som er
lagt højest paa »Bjærget«, hvorfra
det sender sit advarende Lys hele
fem Mil ud over Vandene. Lidt i
Nord derfor har man Ferring By
med sin Vejrmølle og sin Kirke, den
sidste fattig og ringe nok at se til
og omgivet af en trøstesløs Ørken
af en Kirkegaard; endelig det ny-
opførte Gæstgiveri, der med sin pynte-
lige Stil, sine hvide Mure, sin Ve-
randa og sine Altaner ud imod Ha-
vet »gør sig« i Landskabet. Lidt
længere ud mod Stranden ligger
endnu det gamle Gæstgiveri, som
fremdeles afgiver Husly for Gæster,
som ikke kan rummes derovre i
den ny Bygning. (Fortsættes).

Mod Vinter.

Det er Vinter nu.
Al Sommerens Pragt
er til Hvile lagt,
gjemt er hver Blomst under Mulde.
Stormen med Vælde fløj over Jord,
Sneen brat i dens Fodspor foer,
stivned Alt med sin Kulde.

Det er Vinter nu.
Det er som en Drøm
at tænke paa Vaarens Dage.
Da Himlen var blaa, da Lærkerne
sang,
da Leens Hvin over Engen klang.
Ak! Mindet kun er tilbage.

Det myldrende Liv
paa Jord og i Luft,
i Krat og bag Siv.
Hvor blev de utallige Munde,
der alle sang deres Skabers Lov,
paa Mark og i Luft,
paa Jord og i Skov
og over blaanende Sunde.

Vi fatter det ej,
formaar ej at granske Fremtidens Vej
og standse de skiftende Tider.
Naturens lig, saa blev vore Kaar
ved Vinter og Vaar,
mens frem vi ad Livsstrømmen glider.

Som Dagene gaar, saa glider Livs-
strømmen
fra smilende Vaar,
og Sommerens solvarme Dage,
til Høsten med Storme og vexlende
Kaar,
tilsidst er kun Vintren tilbage.

Men Vaaren, som svandt,
en Krands af Minder dog først os
bandt,
som ej Livsstrømmen bortskyller,
og Sommeren gav os i Eje en Skat,
der tages frem i Vinterens Nat.
Naar Mørket os tæt indhyller.

I mørkeste Kvæld
tindrer dog Stjærnernes straalende
Væld,
oplyser den Ensommes Veje.
Vel den, som derved kan finde Trøst
og vandre i Natten med Haab i Bryst
og Vaarens Minder i Eje
Helga Scheving.

Fra Uge til Uge.

(16. — 23. Novbr.)

Rigsdagen.

Fra Kirken til Artilleriparken, og
derfra atter til Raad- og Domhuset!
Reformerne trænger sig paa med
næsten forvirrende Hast. — Det er
den saa længe opdæmmede Strøm,
der nu bruser frem.

Grundlovens Bud om Offentlighed
og Mundtlighed i Retsplejen maa
opfyldes, ikke blot fordi der nu en
Gang er en Paragraf derom, men
ogsaa fordi den halvhundredaarige
Erfaring har lært os, at et Rets-
væsen, bygget paa Inkvisition og
Skriftlighed er aldeles uforeneligt med
virkelig Folkefrihed. Den Brug,
der i den storpolitiske Strids mest
oprørte Tider gjordes af Domstolene
i politiske Sager, har yderligere gjort
det klart, at det nu endelig maa
blive til Alvor med denne Løftepara-
graf. Alle tidligere Tilløb er slaede
og maatte slaa fejl. Justitsministeren
i den Estrupske Regering, Hr. Nelle-
mann forelagde et Forslag, væ-